

**Jude
Lowestain**

*Skutočný
príbeh*

Veronika

Jude Lowestain

Veronika

©Jude Lowestain
Trebišov, Slovensko EÚ, rok 2020
ISBN: 978-80-973786-0-8

Názov originálu: Veronika
Autor: ©Jude Lowestain
Vydavateľ: samovydavateľ
Obrázok na obálke: www.pixabay.com
Výroba obálky: ©Jude Lowestain
Vydanie: prvé
Počet strán: 29
Vydavateľ: samovydavateľ
Formát: PDF
Trebišov, Slovensko EÚ, rok 2020
ISBN: 978-80-973786-0-8

Úvod

Ak by som počas svojho života mala napísať nejaký príbeh, musel by byť jednoznačne o veciach, ktoré sa udiali v našom naozajstnom svete, stojaci na reálnych pilieroch. Nikdy by som sa nepriklonila k príbehom vychádzajúcim z predstáv, teda k fantazijným žánrom. A tak som sa po čase rozhodla, že sa pokúsim napísať o tom, čo sa skutočne prihodilo, čo sa ma priamo dotýka a v istom zmysle ma poznačilo na dlhé roky. Hlavná postava deja menom Veronika je moja dlhoročná priateľka, a preto poznám veľa udalostí z jej života. Chcem porozprávať svetu o žene milujúcej svoju rodinu a svoje deti, ktoré v danú chvíľu trpeli rovnako ako ona sama. Pokúsim sa vám čo najviac vykresliť niektoré chvíle z jej života, keď prestávala veriť, že na tomto svete existuje dobro a láska. Každá žena vie, ako sa môže jej obetavosť zmeniť na otroctvo a pomyselné väzenie medzi ľuďmi, ktorí ju spočiatku milovali alebo sa aspoň tvárili, že ju milujú.

Tento môj príbeh je debut a nemám ambície ešte niekedy niečo písať ani stať sa uznávanou spisovateľkou. Možno po Veronike už nenapíšem žiadnu poviedku. Mám 32 rokov a som židovského pôvodu. Temer celá moja rodina emigrovala hneď po revolúcii, poniektorí do

Ameriky a iní do Izraela na základe zákona o návrate. Ja s mojou mamou sme zostali na Slovensku z dôvodu veľkých obáv a neistoty, čo by mohla pre nás niekde vo vzdialenom svete priniesť naša budúcnosť. Mama odmietla emigrovať, a tak nás otec opustil. Keď sme zostali samé doma, bola som ešte dieťa a nerozumela som tomu, čo to znamená byť židovkou. Každé Vianoce som sa mojej mamy pýtala, prečo máme na záclone takú zvláštnu hviezdu. Alebo prečo každý deň zapalujeme jednu sviečku na svietniku počas sviatku Chanuka, ktorý mama nazýva menóra (sedemramenný svietnik – symbol židovskej viery). Moje poznanie sa prehĺbilo až v ročníkoch na strednej škole, keď ma mama oboznámila s celou situáciou a pravdou o nás. Necítila som sa vtedy nijako zvláštne či ináč ako moje spolužiačky a kamarátky. Neprikladala som tomu ani nijaký osobitný význam. Som židovka a hotovo. Máme len trochu iné zvyky a prikázania. V súčasnosti si dopisujem s mnohými priateľmi z Ameriky a takisto z Izraela. Tento rok počas písania tohto príbehu som mala v pláne odletieť na týždeň do Izraela, aby som mohla pozrieť známych a priateľov, ale pre koronakrízu tento plán stroskotal. Musela som sa s touto situáciou zmieriť a svoj plán preložiť na neskôr, keď celosvetová pandémia pomine. Narodila som sa na východnom Slovensku a tu aj zostanem. Nemám v pláne odísť do inej krajiny. Meno Jude mi dali rodičia po mojej starej mame. Naše priezvisko Lowestain som nosila za

slobodna a boli sme s mamou tu na Slovensku posledné, ktoré mali takéto prímene. Po emigrácii všetkých rodinných členov sa už vôbec takéto priezvisko tu na východnom Slovensku nevyskytuje. Samozrejme, po svadbe som si priezvisko zmenila, ale keďže chcem zostať v anonymite, tak ho ani neprežraďím. Ako som už na začiatku spomenula, nemám žiadne ďalšie spisovateľské ambície, len som už dlho a čoraz intenzívnejšie pociťovala, že musím rozpovedať alebo skôr napísať príbeh o mojej veľmi dobrej kamarátke menom Veronika. A podľa jej mena som sa rozhodla aj nazvať túto knihu – poviedku – napísanú na základe skutočných udalostí. Možno tento príbeh osloví viacero žien s podobným osudom a dodá im silu prekonať svoj momentálny stav, ktorý by sa dal pomenovať ako beznádej, zúfalstvo alebo v istom zmysle aj otroctvo. Ponúkam vám pohľad na svet žien, ktoré sa napriek svojej láske a oddanosti ocitnú v samotnom pekle. Hlavnou postavou deja je teda moja kamarátka Veronika. Štíhla bruneta s dlhými vlasmi, s detským výrazom tváre, veľmi pekná žienka strednej výšky a s milujúcou povahou. Jej srdce má toľko lásky, žeby mohla zásobovať celý svet milými slovami. No jej milujúcu dušu strhlo samotné peklo na dno vriaceho kotla. Takže, milí čitatelia, predstavujem vám svoju prvú knihu – prvotinu s názvom Veronika.

Veronika mala len sedemnášť rokov, keď sa popri strednej škole zamestnala v obchodnom centre v Michalovciach. Tento krok bol nutný, keďže v ich domácnosti zostali nezamestnaní rodičia. Hlavnou príčinou ich ťažkostí a úpadku bol ich náhle zhoršujúci sa zdravotný stav. Veronika chodila do práce aj počas týždňa po škole v poobedňajších hodinách a aj cez víkendy. Zarobené peniaze šli prevažne do domácnosti a na živobytie pre ňu a rodičov. Len málokedy si mohla dovoliť kúpiť na seba nejakú krajšiu a kvalitnejšiu vec. Mladosť sa niesla v znamení únavy z práce a samoty ako takej. Ako jediné dieťa svojich rodičov vždy túžila mať súrodencov, no rodičia nemohli mať ďalšie deti, a tak zostala jedináčikom. Ja ako jej najlepšia priateľka som sa vždy snažila byť jej oporou, keď to vo svojom živote najviac potrebovala. Bola som jej búľtavou vrbou, ale aj sestrou, ktorú v skutočnosti nikdy nemala. Jej trpký životný údel sa ma natoľko dotkol, že som sa rozhodla napísať krátky, ale výstižný príbeh o jej tajnej a nenaplnenej láske. S jej dovolením opíšem udalosť, ktorá sa odohrala len nedávno po toľkých rokoch utrpenia a hľadania Lenyho. Prišiel deň, pre ktorý by niektorí ľudia boli ochotní aj umrieť. Veronika prežila jeden deň a jednu noc so svojou minulosťou a so svojou nenaplnenou láskou, ktorú stratila pred mnohými rokmi. Možno pre niekoho by jej citové vzplanutie a následné správanie znamenalo neveru, zradu alebo drzosť voči partnerovi,

s ktorým mala viesť mravný a usporiadaný manželský život. No tento príbeh je odrazom skutočných pohnútok, aké majú ľudia veľmi citovo založení. Často sa pohybujú i v našej blízkosti, ale my si ich vôbec nevšímame alebo ich proste prehliadame. No skôr než ich začneme kritizovať a odcudzovať, mali by sme sa pozrieť do svojho vnútra a zamyslieť sa, ako by sme danú situáciu zvládli my. Ak sú naše city úprimné a nedajú sa celkom ovládať, je možné, že zídeme trochu z cesty a až potom sa budeme obhliadať za seba a trýzniť sa výčitkami. To už záleží na každom z nás, ako sa s takým niečím vysporiada.

Leny

Leny stál na brehu kamenistej pláže a bezmyšlienkovito sledoval hladinu vody, ktorú čeril silnejúci vietor. Bol október 2020 a jeseň sa prejavovala už naplno. Nikde navôkol nebolo živej duše. Zatahnutá obloha dávala jesennej atmosfére ponurý, nevlúdny výraz. Bola nedeľa, nie veľmi obľúbený deň Lenyho. Po dlhšej chvíli čakania sa začal umárat' neistotou, či sa mu splní jeho sen. Rozmýšľal nad tým, že možno bude musieť čakať aj niekoľko hodín. Vykročil a začal sa pomaly prechádzať po štrkovom povrchu pozdĺž vody. Pocítil niečo zvláštne v žalúdku. Dalo by sa to porovnať s pocitom, aký mal pri prvej láske, na ktorú si už ani

poriadne nevedel spomenúť. Ach, Leny...! Už piaty rok rozvedený štyridsiatnik, momentálne sa nachádzajúci v dlhodobejšom vzťahu. Prišiel deň, na ktorý čakal tak dlho. Chvíľami pochyboval, že to zvládne, a zvažoval, aký dosah to bude mať na jeho svedomie a na záväzok vernosti. No cítil, že musí podstúpiť to riziko. Ved' v samej podstate o nič nejde, len o stretnutie v prírode pri vode. Snáď to nebude až také ťažké pri jeho mierumilovnej povahe. Ako pomaly kráčal po malých kameňoch, cítil sa čoraz pokojnejšie. Pobyť pri vode ho vždy upokojuje, a preto sa bol mnohokrát prejsť aj počas pracovných dní, aby sa duševne zregeneroval. Smutná minulosť z nešťastného manželstva spravila z neho človeka tak trochu s predsudkami. No tie sa všetky razom vytratili v jeden večer, keď ho kontaktovala dávna kolegyňa z obchodného centra, v ktorom pracoval ako príslušník SBS v roku 2005. V tom čase bol už rok ženatý so svojou teraz už exmanželkou. Je pravda, že sa so svadbou dosť poponáhlal, keďže bol v tom čase presvedčený, že stretol tú pravú. Nevšimol si však jedny oči, ktoré ho už vtedy často sledovali. Oči plné nádeje a skrývanej lásky. Nádherné tmavé oči, ktoré vysielali signál sympatie, obdivu, príťažlivosti a lásky. Zaslepený Leny sa rútil do katastrofy a hoci má z prvého manželstva dve krásne dcéry, manželstvo sa skutočne aj katastrofou skončilo. Exmanželka podľahla alkoholu a po ôsmich rokoch spolužitia nastal rozvod, ktorému sa okolie Lenyho

vôbec nečudovalo. Na svoj vek Leny vyzerá veľmi dobre, možno aj o desať rokov mladšie. Nepije ani nejajčí, čo sa odrazilo na jeho mladistvom vzhľade. Keď sa mi o ňom Veronika prvýkrát zmienila, mala len sedemnášť rokov a pracovala popri škole ako kasírka v obchodnom centre. Jej život bol trápením už v tých časoch. Šťastie jej neprišlo nikdy v ničom a už tobôž nie v prípade Lenyho. Vždy sa tešila do práce, pretože presne vedela, kedy tam bude Leny. Pozorovala ho pri úspešných zásahoch, ak sa našiel nejaký odvážlivec, ktorý sa rozhodol čosi ukradnúť. No Leny si ju všimol len občas a daroval jej iba letný úsmev. Jej dievčenská láska zostala nenaplnená. V jeden všedný pondelkový deň prišiel Leny za Veronikou a prvýkrát sa k nej prihovril:

„Slečna, zdravím. Dnes máme nariadené námatkovo kontrolovať skrinky zamestnancov. Je to nariadené naším riaditeľom. Prosím, môžete otvoriť svoju skrinku a ukázať mi svoje veci?“

Veronika stratila reč... avšak s radosťou v srdci, že ju Leny konečne oslovil a pozrel sa jej priamo do očí, otvorila svoju skrinku. Vybrala z nej malý vak a všetky veci vybrala na stôl v miestnosti SBS.

„Nech sa páči, to je všetko, čo tu dnes mám. Stalo sa niečo, prečo nás máte kontrolovať?“ Usmievala sa na Lenyho a odkladala si veci. Leny veľmi nereagoval, iba Veronike opätoval letný úsmev a dodal:

„To je v poriadku, ďakujem za spoluprácu. Nie, nič sa nestalo a môžete sa vrátiť do pokladne.“

Veronika odložila veci do svojej skrinky a vrátila sa do pokladne. Celý deň bola v akomsi tranze. Práca jej šla od ruky a na tvári mala zvláštny úsmev, aký mávajú zamilované dievčatá pred svojou blízkou plnoletosťou. Konečne...

Veronika

Podpísalo sa na nej nevydarené manželstvo, z ktorého vzišli dve zdravé deti. Chlapec a dievčatko. Podobný osud zastihol mnoho dievčat či skôr žien, ktoré boli veľmi žiadúce. Pekné ženy nemávajú šťastie a z ich vysnených princov sa po veľmi krátkom čase po svadbe vyklŕujú tyrani, bezohľadní, násilní alebo nevšímaví primitívi. O tomto fenoméne by som mohla filozofovať na ďalších sto stranách, ale túto záležitosť nechcem rozpitvávať v poviedke krátkeho rozsahu. Veronika krátko po tridsiatke oľutovala deň, keď sa vydala a oddala sa svojmu mužovi. Ani sama nevedela, ako sa jedného dňa ocitla so svojimi deťmi u svokrovcov. A týmto prvým dňom sa začalo jej peklo. Veronika nič také nepredpokladala, nevšimla si predtým ani jediný náznak. Po strate oboch rodičov sa čoraz viac uzatvárala do seba. Začali plynúť dni, ktoré jej už nepriniesli žiadnu radosť ani z tých

***E-knihu -Veronika - si môžete
stiahnuť – kúpiť na stránke:***

www.1000knih.sk

www.payhip.com

Cena: 0.99 eur

Link na stiahnutie:

<http://www.1000knih.sk/obchod/romany/veronika1>

<https://payhip.com/b/VDvq>

Veronika

Veronika je príbeh skutočnej ženy, ktorá dnes žije pod novým menom na neznámom mieste. Rozpovedala som časť z jej života, aby aj iné ženy v jej situácii vedeli, že stále existuje nádej. Mnoho žien sa dostalo pod strechu, pod ktorou sa ich život zmenil na samotné peklo na zemi. Takáto situácia nepotrebuje dlhý opis alebo dlhšiu anotáciu. Ženy v takejto situácii prežívajú niektoré spoločné menovatele: samé urážky, ponižovanie, psychické deptanie, fyzické napádanie... avšak nielen zo strany svojich manželov. Vytráca sa z takýchto žien život a stávajú sa len ozubeným kolieskom v pekelnom stroji. Prestávajú byť svojprávnymi ženami a stávajú sa otrokyňami. Niektoré tento boj vzdajú a nechajú so sebou zametať špinu, ktorú do tohto času vôbec nepoznali. Prečo sa láska veľmi rýchlo zmení na nenávisť a tyraniu voči milovanej osobe, netuším. Niekde som raz zahliadla motto, že láska je nenávisť. Neviem. No podľa príbehu Veroniky je medzi oboma naozaj veľmi krátka cesta. Až hrozivo blízko má skutočná láska ku katastrofe. Myslím si, že tento skutočný príbeh len potvrdzuje túto myšlienku. Bohužiaľ.

